

HỒI THỨ BẢY

NHÂN TIÊU GIẢ MẠO

Một chiếc xe ngựa đậu ngay ngoài cửa điếm rèm buông kín mít, còn phu xe đội mũ lá rộng vành che gần kín mặt nhưng Lộ Vân Phi cũng nhận ra đó chính là nhị tổng quản Khâu Tử Dực.

Hiển nhiên Điền Vĩnh Ân đã ở trong kiệu xe.

Một con tuấn mã buộc ở càng xe, Lộ Vân Phi biết rằng con ngựa đó dành cho mình.

Đại tổng quản Phạm Giang dặn dò mấy việc rồi bỏ đi.

Lộ Vân Phi tháo ngựa nhảy lên yên.

Nhị tổng quản Khâu Tử Dực hét to một tiếng ra roi, xe ngựa lập tức khởi hành.

Lộ Vân Phi cho ngựa đi nước kiệu bám theo xe.

Ra khỏi trấn thì đã chập choạng tối, Khâu Tử Dực cho xe theo quan đạo hướng thẳng lên phía bắc.

Đi chừng vài dặm, Lộ Vân Phi chợt phát hiện phía sau có hai kỵ mã bám theo xe giữ khoảng cách cố định chừng hơn một tầm tên, nhưng đi được hai dặm, một trong hai kỵ mã té ngựa phi nước đại vượt lên trước.

Đã một lần lâm nạn nên Lộ Vân Phi không dám tơ hào khinh xuất.

Trong lòng chàng rất đổi băn khoăn.

Căn cứ vào thái độ của đối phương chúng quyết không chịu bỏ nhân tiêu này, trước sau gì cũng tìm đến. Với lực lượng của Bàn Long Sơn Trang thì việc đó không có gì là khó. Đường đại tiểu thư tiếp tục hành trình một cách tương đối công khai thế này có mạo hiểm quá không?

Nhưng công việc là công việc chàng chỉ biết thừa hành. Khi kỵ mã vừa phi lên, chàng cũng áp sát, chỉ cần đối phương có hành động bất thường là sẽ xuất thủ ngay lập tức. Nhưng kỵ mã phóng tới không có hành động gì. Lộ Vân Phi hỏi:

- Khâu tổng quản có biết người vừa phóng ngựa qua đây là ai không?

Khâu Tử Dực thản nhiên đáp:

- Một tên thủ hạ của Bàn Long Sơn Trang.
- Xem ra chúng quyết không chịu bỏ qua rồi.
- Đương nhiên!

Lộ Vân Phi đề nghị:

- Khâu tổng quản! Vô luận xảy ra tình huống thế nào, tổng quản xin hãy bảo vệ xe, mọi việc khác để mặc tiểu đệ ứng phó.

Khâu Tử Dực gật đầu:

- Ừm! Lão phu biết.

Xe vẫn từ từ lăn bánh. Lộ Vân Phi đã hạ quyết tâm, không quản lưu huyết để bảo vệ chuyển tiêu này.

Hoàng hôn, đường vắng, rừng hoang, bên rừng là một cánh đồng cỏ. Chiếc xe ngựa chạy xuyên qua rừng, đó là nơi phục kích và động thủ lý tưởng.

Lộ Vân Phi đề nghị:

- Khâu tổng quản, chúng ta nên giục ngựa qua nhanh khỏi nơi này.

Khâu Tử Dục bình thản đáp:

- Lão đệ, người ta chờ chúng ta đã lâu rồi.

- Khâu tổng quản, nếu tại hạ cần động thủ lưu huyết thì có phạm vào quy củ không?

- Nếu lão đệ thấy cần thiết để bảo vệ tiêu thì không có quy định nào hạn chế.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Rất tốt!

Nhân ảnh từ trong rừng đổ ra đông cả, người này tiếp đến người kia. Xe ngựa dừng lại, Khâu Tử Dục rời ghế xà ích lùi lại đứng bên kiệu xe.

Lộ Vân Phi cũng dừng ngựa, mắt nhìn đám người phía trước, huyết khí sôi lên, mặt lộ sát cơ. Từ trong rừng tiến ra không dưới 30 người, nhanh chóng bố trí thành hình bán nguyệt. Sau cùng là bốn lão nhân và quản sự Lưu Thiên Thọ, điều đó chứng minh đối phương là người của Bàn Long Sơn Trang.

Lộ Vân Phi xuống ngựa buộc dây cương vào càng xe rồi chậm rãi bước lên dừng lại trước bốn lão nhân chừng hơn trượng. Bốn lão nhân và ba hán tử cũng đứng thành hình bán nguyệt nhỏ, trong đó lão nhân đứng giữa râu tóc đỏ rực, dáng bộ rất uy mãnh, hai mắt phát hàn quang lấp lánh nhìn đã thấy ghê.

Lộ Vân Phi ôm quyền hỏi:

- Các vị có gì chỉ giáo?

Xích phát lão nhân không đáp, hỏi lại:

- Người là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi?

- Không sai!

Xích phát lão nhân tự giới thiệu:

- Lão phu là Bốc Thân, tổng quản Bàn Long Sơn Trang.

- À! Nguyên là Bốc đại tổng quản, hạnh ngộ.

Bốc Thân nói:

- Lộ tiêu sư, sự tình đã rõ không cần nói nhiều. Nhân mạng bỏ ra cũng không ít. Chúng ta hãy đi thẳng vào sự việc. Hãy đưa phần đồ của bốn trang Điền Vĩnh Ân giao ra để tránh can qua. Đường gia lão điểm có thể hành nghề một cách yên ổn như trước đây. Nếu không...

Lộ Vân Phi quắc mắt hỏi:

- Nếu không thì sao?

Bốc Thân đáp gọn:

- Hậu quả sẽ hết sức nghiêm trọng.

- Hô hô hô hô !!! ...

Lộ Vân Phi cười to một tràng tiếp:

- Bốc đại tổng quản, xin hãy nghe cho rõ đây. Quy củ của bốn điểm thế nào các hạ không thể không nghe nói qua. Tiêu còn người còn, tiêu mất người chết. Nếu các vị muốn cướp lấy nhân đầu tiêu thì trước hết xin hãy lấy mạng tại hạ, tất cũng phải trả giá tương đương!

Bốc Thân nhú mày hỏi:

- Người dám đối địch sinh tử với bốn trang?

Lộ Vân Phi cười nhạt đáp:

- Chẳng có gì là dám hay không. Tính mạng của tại hạ với nhân tiêu là gắn bó khăng khít.

- Người nói thế là bắt buộc bốn trang phải xuất thủ lưu huyết?

- Bốn điểm mới là người bị bức bách.

Ba lão nhân và ba tên tráng hán đứng hai bên lão nhân đã động tay động chân, xem chừng đã mất hết kiên nhẫn. Lộ Vân Phi biết cuộc diện hôm nay tất phải diễn ra một cuộc huyết chiến và hậu quả chưa thể định trước.

Bốc Thân lạnh giọng hỏi:

- Người có chịu giao người hay không?

Bàn Long Sơn Trang là bá chủ một phương, chưa đắc thủ tất chúng chưa chịu dừng tay. Có một điều chàng không hiểu là sao Điền Vĩnh Ân đã trở về Đường gia lão điểm xin tiếp tục bảo tiêu, đương nhiên Đường đại tiểu thư cũng biết trước tình hình sẽ rất phức tạp, vì thế cần tuyệt đối bí mật, vì sao lại tiếp tục hành trình lộ liễu thế này?

Bảo tiêu chỉ là chuyện làm ăn, cốt sao an toàn và hiệu quả chứ không nhằm mục đích dương danh đấu khí. Giả sử Đường đại tiểu thư có là tuổi trẻ hiếu thắng thì còn có Đường đại lão lão từng trải giang hồ, sao lại tán thành sự thử thách nghiêm trọng và quá mạo hiểm thế này chứ?

Bất giác chàng quay lại nhìn Khâu Tử Dực, thấy thân sắc lão tổng quản vẫn ung dung, chững như dựa vào thế lực nào đó mà không sợ, điều đó khiến chàng càng thêm khó hiểu.

Lộ Vân Phi trả lời chắc nịch:

- Không bao giờ!

Bốc thân phất tay ra hiệu, ba lão nhân liền bước lên tay đã cầm sẵn binh khí. Hai người dựng kiếm một người chưởng chỉ.

Lộ Vân Phi cũng rút kiếm để trước ngực mặt lộ rõ sát cơ nhìn đối phương sẵn sàng hạ thủ.

Ba tiếng quát vang rền, hai thanh kiếm và song chưởng đồng thời công kích nhằm vào các trọng huyệt của Lộ Vân Phi. Đồng thời ba tên trung niên hán tử cũng lao về phía xe ngựa, còn Bốc Thần nhắm Khâu Tử Dực lao tới.

Lộ Vân Phi đã dự định trước điều này, tin rằng đối phương sẽ dốc toàn lực để đạt được mục đích, bởi thế đã hạ quyết tâm xuất thủ không chút nương tay.

Ánh kiếm lóe lên nhanh như những tia chớp, tiếng người rú vang dậy khoảng không. Hai lão nhân dụng kiếm ngã xuống trước tiên, đều trúng thương ngay giữa ngực trái, lão nhân tay không bật lùi tới bảy tám thước ngã đập đầu xuống đất nằm bất động.

Từ phía chiếc xe ngựa cũng vang lên mấy tiếng la thảm. Lộ Vân Phi không chút chậm trễ nhảy lùi về, vừa quét mắt nhìn qua, chàng bỗng sửng sốt.

Khâu Tử Dực đã bị Bốc Thần đánh lui cách xe ngựa tới hai trượng, còn hai tên hán tử hoành thây ở sau xe, một tên xác vắt ngang qua càng xe. Căn cứ vào phương vị mà xác định người hạ thủ ba tên hán tử này tuyệt nhiên không phải Khâu Tử Dực.

Bốc Thần bỏ Khâu Tử Dực lao đến bên xe nhưng thấy ba tên thủ hạ đều bị giết thì sửng lại, mặt méo xệch hết sức khó coi.

Bọn đệ tử của Bàn Long Sơn Trang đứng bên ngoài, tên nào tên nấy kinh hồn thất đảm. Chắc rằng trong đời chúng chưa bao giờ từng chứng kiến một cuộc chiến thần tốc và thảm khốc đến vậy.

Lộ Vân Phi bước lên trước mặt Bốc Thần hỏi:

- Bốc đại tổng quản xin nhường đường! Thế nào?

Bốc Thần rít lên:

- Đừng nằm mộng!

Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi:

- Đại tổng quản muốn lưu huyết đến người cuối cùng?

- Đương nhiên!

Rồi quát lên:

- Nộp mạng đây!

Vừa dứt lời đã vung kiếm lên nhằm Lộ Vân Phi tấn công như cuồng phong bão táp, thế kiếm nguy dị, chiêu thức kỳ ảo thần tốc. Đã là đại tổng quản của một đại bang phái đệ nhất võ lâm, thân thủ đương nhiên không phải hạng tầm thường.

Lộ Vân Phi hoạch kiếm nửa vòng rồi phản lại một chiêu, tuy nhìn không có vẻ gì kỳ ảo nhưng hóa giải ngay được chiêu kiếm tinh diệu của đối phương. Bốc Thần hơi chững lại vì sửng sốt nhưng chỉ trong chớp mắt lại ra chiêu tấn công.

Lộ Vân Phi đưa kiếm từ bên dưới lại hoạch nửa vòng đánh lên, Bốc Thần thế công chỉ hơi chậm lại một chút đã nghe coong một tiếng. Âm thanh thoát ra đỉnh tai nhức óc, lửa tóe ra bốn bên như ánh hào quang, tiếp đó là một tia sáng vạch thẳng lên không như vệt sao băng rồi hơi chéch xuống vẽ ra một hình vòng cung đẹp mắt... Bốc Thần lão đảo lùi lại bốn năm bước, hai tay trống trơn, kiếm đã bị đối phương đánh thoát khỏi tay...

Vòng người của Bàn Long Sơn Trang cùng kinh hãi ò lên một tiếng, mặt đều xanh lại như tàu lá. Mặt Bốc thần xệch đi trông rất thảm hại.

Lộ Vân Phi lạnh giọng hỏi:

- Bốc đại tổng quản đến đây dừng tay thôi chứ?

Vừa lúc đó từ phía rừng bỗng vang lên tiếng la thảng thốt:

- Hót nghe khéo lắm!

Tiếp đó, một nhân ảnh mỹ miều lướt ra, chính là tào nhị tiểu thư. Phía sau còn có một lão nhân vận cẩm bào. Lộ Vân Phi nhíu mày. Chàng đoán rằng cẩm y lão nhân chính là trang chủ Tào Thế Vũ.

Vòng người tán ra chùng một lối đi rộng. Khâu Tử Dực trở về đứng cạnh xe thấp giọng nói với Lộ Vân Phi:

- Lão đệ, Tào Thế Vũ đến đó!

Phụ tử Tào gia bước đến bên xác của ba lão nhân thì dừng lại. Lộ Vân Phi ôm cả kiếm thi lễ nói:

- Trang chủ, hạnh ngộ!

Tào Thế Vũ chỉ hừ một tiếng, mặt rần đanh lại.

Tào nhị tiểu thư nghiêng răng nói:

- Lộ Vân Phi ngươi ăn gan hùm tim sư tử hay sao thế? .Dám công nhiên dương oai giễu võ, thật là không biết sống chết. Lộ Vân Phi đánh mắt nhìn cô ta không đáp.

Tào Thế Vũ mắt lộ hung quang, bước tới thêm hai bước nữa, cất giọng trầm đục hỏi:

- Ngươi là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi?

Chàng trầm tĩnh gật đầu:

- Chính phải! Cũng là người bán mạng!

- Hừ! Ngươi có bao nhiêu mạng? Có đủ trả hết cho Đường gia lão điếm không?

Lộ Vân Phi lạnh lùng đáp:

- Trang chủ là bậc danh cao vọng trọng trên võ lâm, nói phải công bằng. Tệ điếm có phải trả bao nhiêu mạng cũng không phải vì một câu dọa dẫm.

Tào Thế Vũ bỗng gầm lên:

- Im miệng! Biết điều thì giao xuất người ra. Những chuyện trước đây ta sẽ bỏ qua không tính.

- Trang chủ biết rõ chuyện đó là không có khả năng mà!

Tào Thế Vũ sùng sộ:

- Tiểu tử! Ngươi cho rằng lão phu không giết được ngươi ư?

- Có thể! Tuy nhiên việc đó không đơn giản. Tại hạ sẽ dốc toàn lực ứng phó

- Rất tốt! Đưa kiếm đây! Rồi vẫn đứng nguyên tay duỗi ra sau.

Tào nhị tiểu thư run giọng kêu lên:

- Cha!

hưng vẫn không nghe lệnh đưa kiếm cho phụ thân. Tất cả đám thủ hạ trong trường đấu kể cả tổng quản Bốc Thần đều hết sức căng thẳng. Đường Đường là một đại trang chủ uy danh hiển hách võ lâm mà động thủ với một hậu sinh tiểu bối, đó là chuyện trước nay chưa từng thấy. Trong tâm mục mỗi đệ tử Bàn Long Sơn Trang, dù bất cứ chỗ nào trang chủ chỉ cần nói một câu là giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, kể cả những tranh chấp lớn nhất chứ chưa bao giờ thấy ông đối địch. Bởi thế công lực của trang chủ cao đến đâu chúng cũng không hề biết.

Tào Thế Vũ nhắc lại:

- Đưa kiếm đây!

Tào nhị tiểu thư ngập ngừng nói:

- Cha! không nghĩ đến thân phận sao?

Tào Thế Vũ trầm giọng:

- Đùng nhiều lời! Giết hẳn xong Đường đại lão lão sẽ phải xuất diện. Cần giải quyết dứt điểm công việc này.

- Sao không trực tiếp tới Đường gia lão điếm?

- Nha đầu không thấy sao? Chúng ta phải giữ nhân đầu tiêu.

Tào nhị tiểu thư rút kiếm trao cho phụ thân. Không khí trở nên hết sức tĩnh lặng, mỗi người đều cố nén bớt hơi thở. Lộ Vân Phi đầu vẫn ngẩng cao, vẻ mặt tỏ ra rất bình thản, nhưng nội tâm đang bị kích động. Có thể đối phó với nhân vật lừng danh này không, chàng hoàn toàn không thể tin chắc. Tuy vậy tâm ý chàng lại rất kiên định.

Tào Thế Vũ lạnh giọng:

- Người xuất kiếm trước đi! Nói xong, người vẫn không thi triển thủ thế, lấy phong độ của một bậc cao thủ tiền bối.

- Tuân lệnh!

Lộ Vân Phi đáp rồi xuất kiếm đâm một nhát, tỏ ra mình đã ra chiêu trước. Tất cả những nguồn mục quang tập trung vào hai đối thủ. Không khí như ngưng kết lại. Sự ngạo nghễ của Lộ Vân Phi làm cho Tào Thế Vũ không sao chịu nổi. Với một chiêu đánh ra hư không đó toát lên vẻ khinh thị khiến lão giận sôi lên. Song phương đã khai triển thủ thức chỉ có đôi mắt là nhìn nhau không chớp. Quân nhân cùng nín thở chờ đợi. Đột nhiên kiếm quang lóe sáng, kiếm khí nổi lên rần rạt cách xa cũng nghe rõ.

Xuất chiêu, triển thức, biến hóa, thu chiêu, tất cả diễn ra trong chớp mắt, giống như những nghệ nhân mài võ biểu diễn kiếm thuật nhưng nhanh không sao tả được, đến nỗi không ai kịp nhận ra đường kiếm. Sau chớp mắt giao thủ đó, song phương tách nhau ra chừng hơn trượng nhưng không ai bị thương.

Nếu luận về thân phận, địa vị và tuổi tác thì phải coi Tào Thế Vũ đã thua cuộc. Mọi người cùng thở phào một hơi. Song phương lại tiến lên, đứng đối thị chuẩn bị tấn công tiếp. Ai cũng tin rằng lần này nhất định phải có một người ngã xuống, trận đấu mới kết thúc.

Đột nhiên ngay lúc ấy một tiếng quát từ trong xe ngựa truyền ra:

- Dừng tay!

Đồng thời rèm kiệu bung lên, một người lướt ra trường đấu. Nhiều tiếng thảng thốt vang lên:

- Võ Lâm Công Tử!

Không sai, người vừa xuất hiện chính là Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh. Hắn hiện ra ở trường đấu không lạ. Chỉ bất ngờ ở chỗ hắn lại từ trong xe ngựa bảo tiêu của Đường gia lão điếm bước ra. Lộ Vân Phi bất giác lùi lại mấy bước mở to mắt nhìn Võ Lâm Công Tử, trong thâm tâm chàng cảm thấy mình bị xúc phạm tột bậc. Chàng liều chết để bảo tiêu thể mà trên xe không phải nhân vật Điền Vĩnh Ân lại lòi ra Võ Lâm Công Tử.

Cho dù Đường đại tiểu thư vạch ra diệp kế chu toàn đến thế nào cũng nên cho chàng biết trước mới phải chứ!

Võ Lâm Công Tử hướng sang Tào Thế Vũ ôm quyền cúi mình thi lễ:

- Giang hồ hậu học kiến quá trang chủ!

Tào Thế Vũ không giấu được sự bàng hoàng hỏi:

- Ngươi ! Có chuyện gì vậy? Tào nhị tiểu thư cũng kêu lên:

- Đại công tử! Sao lại thế chứ?

- Tại hạ sẽ giải thích sau!

Võ Lâm Công Tử đưa mắt nhìn Tào nhị tiểu thư rồi quay sang Tào Thế Vũ tiếp:

- Trang chủ, trước tiên vãn bối xin cáo lỗi. Trang chủ quyết bắt cho được Điền Vĩnh Ân đúng không?

Tào Thế Vũ trấn định lại gật đầu:

- Không sai! Lão phu trong đời hận nhất là kẻ phản đồ!

Võ Lâm Công Tử lại hỏi:

- Nếu kẻ mà chúng ta nhất tâm nhất ý truy tìm không phải là Điền Vĩnh Ân thì sao?

Tào Thế Vũ mở to mắt thốt lên:

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Võ Lâm Công Tử cao giọng đáp:

- Kẻ tự xưng Điền Vĩnh Ân thực chỉ là lão độc vật Xà Vương Lôi Vô Kỵ

Lời vừa xuất, toàn trường lập tức chấn động Lộ Vân Phi cũng hết sức bất ngờ. Tào Thế Vũ nghiêng răng rít lên:

- Xà Vương Lôi Vô Kỵ?

Võ Lâm Công Tử gật đầu:

- Chính xác như thế! Rèm kiệu vén lên, từ trong bước ra hai người Đường đại tiểu thư và Điền Vĩnh Ân.

Đường đại tiểu thư hơi mỉm cười chấp tay hướng sang Tào Thế Vũ thi lễ nhưng không nói gì .

Tào nhị tiểu thư trừng mắt nhìn Võ Lâm Công Tử hỏi:

- Ai nói hần không phải là Điền Vĩnh Ân?

Võ Lâm Công Tử cười nói:

- Tào cô nương! Việc đó lệnh tôn sẽ phân xử.

Dứt lời quay lại vung tay chộp vào mặt Điền Vĩnh Ân. Lốp mặt nạ bị bóc ra, Điền Vĩnh Ân biến thành một người hoàn toàn khác với khuôn mặt nhiều góc cạnh trên nhỏ dưới to, quả thật giống như đầu rắn độc.

Mọi người cùng kêu lên kinh dị. ánh mắt người này phát ra những tia tàn độc làm cho những ai trông thấy ắt hần không bao giờ quên.

Hồi lâu, Tào Thế Vũ mới cất giọng hỏi:

- Vậy tên Điền Vĩnh Ân đâu?

Võ Lâm Công Tử trả lời:

- Hần đã mục xương lâu rồi. Đó là kiệt tác của tên độc vật này.

Tào Thế Vũ hừ một tiếng, vung kiếm định lao tới ...

Võ Lâm Công Tử giơ tay ngăn lại, lạnh lùng nói:

- Trang chủ không thể giết hần, vãn bối đã bôn ba khắp nơi mới bắt được lão độc vật này, bởi thế hần là người của vãn bối.

Tào Thế Vũ nghiêng răng nói:

- Lão phu nhất định phải giết hần mới được! Võ Lâm Công Tử nhú mày nói:

- Trang chủ! Vãn bối cả gan dám khuyên trang chủ đưa người hồi trang. Điền Vĩnh Ân đã chết coi là chấm dứt. Vãn bối xin lấy tư cách mình đảm bảo sẽ không tiết lộ một tiếng nào về chuyện ngày xưa. Xin trang chủ yên tâm và bỏ qua chuyện quá khứ.

Mấy câu đó có lẽ không ai hiểu được ý nghĩa, chỉ riêng Tào Thế Vũ giống như bị độc xà cắn một miếng run lên, mắt biến sắc, hồi lâu mới quay sang quát bảo đệ tử:

- Hồi trang!

Tào nhị tiểu thư còn đưa mắt đăm đõi nhìn Võ Lâm Công Tử và Lộ Vân Phi đáp:

- Cha! Con muốn nán lại một lúc..

Tào Thế Vũ quát lên như sấm:

- Không được! Theo ta về trang!

Tào nhị tiểu thư ầm ức bước theo phụ thân nhưng còn quay lại mấy lần lưu luyến nhìn hai thiếu niên tuấn tú, chùng như muốn phát khóc. Chúng nhân đệ tử thu thập mấy tử thi rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Tào Thế Vũ đi sau cùng, còn quay lại đưa mắt nhìn Võ Lâm Công Tử gật gật đầu chùng như ám thị chuyện gì, sau đó phi thân vào bóng đêm phút chốc mất hút.

Trường huyết chiến kết thúc, về phía Đường gia lão điểm chưa có thiệt hại gì.

Ánh trăng vừa lên chiếu sáng những vũng huyết đã đông lại trên thảo nguyên. Đâu đó văng vẳng lên tiếng cú kêu nghe thật thê lương. Đột nhiên Xà Vương Lôi Vô Kỵ lao thẳng tới Võ Lâm Công Tử như ánh chớp. Tên này vốn đã bị phế mất võ công lúc ở trên xe, nhưng không ai ngờ hắn lại dám liều lĩnh một cách tuyệt vọng như thế. Với cự ly chỉ ba bốn thước, Võ Lâm Công Tử đã không kịp tránh nữa ... Lộ Vân Phi thét to một tiếng lao tới xuất thủ đánh ra.

Nhưng không ngờ Xà Vương Lôi Vô Kỵ không tránh né, lao cả người vào giang tay ôm lấy Lộ Vân Phi. Đường đại tiểu thư hoảng hốt kêu lên:

- Có độc! Nhưng tất cả đều đã muộn. Lộ Vân Phi vừa đánh lui được Xà Vương Lôi Vô Kỵ, nhưng toàn thân lão đảo ngồi phịch xuống.

Võ Lâm Công Tử lao tới vung một cước làm cho Xà Vương Lôi Vô Kỵ lăn đi mấy vòng.

Sắc mặt Lộ Vân Phi thay đổi rất nhanh, phút chốc đã biến thành màu tím đỏ. Đường đại tiểu thư bước lên đạp chân vào ngực Xà Vương Lôi Vô Kỵ quát hỏi:

- Giải được đâu?

- Hô hô hô ... Xà Vương Lôi Vô Kỵ cười một tràng nói:

- Giải được ư? Lão phu đã vút đi rồi. Thật đáng tiếc! Nên chết phải là tiểu tử họ Lỗ mới đúng, ai biết hắn xông vào thế mạng?

Vừa lúc ấy hai nhân ảnh phóng như bay vào đấu trường. Mọi người nhìn ra, thấy đó là Đường đại lão lão và Xuyên Thành Thử Tam Lang. Đường đại lão lão chưa kịp nghỉ lấy sức, vừa thở hổn hển vừa hỏi:

- Vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Đường đại tiểu thư tức giận nói:

- Lão độc vật này trước khi chết còn dám cắn càn, dụng độc đả thương Lộ Vân Phi.

Võ Lâm Công Tử tiếp lời:

- Mục tiêu của hắn là nhằm vào vãn bối, chỉ vì Lộ huynh muốn cứu vãn bối nên mới bị hại.

Y nói câu đó với giọng cảm kích và thay đổi cách xưng hô gọi Lộ Vân Phi là Lộ huynh chứng tỏ là người ân oán phân minh.

Đường đại lão lão gấp giọng:

- Độc dược của tên độc vật này không ai giải được. Mau tìm thuốc giải trên người hắn!

Đường đại tiểu thư tuyệt vọng nói:

- Hắn đã vút giải dược mất rồi!

Cả Đường đại lão lão, Võ Lâm Công Tử và Đường đại tiểu thư đều lộ vẻ lo lắng. Chỉ riêng Xuyên Thành Thử Tam Lang vẫn cười như không, điềm nhiên lấy trong túi ra một chiếc bình ngọc nhỏ, nói:

- Giải dược đây rồi! Tinh cờ tôi thấy từ trong xe rớt ra chiếc bình này liền nhặt lấy, bây giờ có thể khẳng định đây là bình giải dược. Chỉ không ngờ người bị hại chính là đại ca.

Nói xong dốc ra một viên dược hoàn bỏ vào miệng Lộ Vân Phi cho uống vào. Xà Vương Lôi Vô Kỵ nhắm mắt như tị nhân sắp bị xử trảm.

Mọi người đều chú mục nhìn Lộ Vân Phi, băn khoăn lo lắng không biết có trúng giải dược hay không. Chỉ sau thời gian chùng một tuần trà, sắc mặt Lộ Vân Phi hồng nhuận trở lại, lúc sau thì chàng đứng lên được. Đường đại lão lão nhìn Võ Lâm Công Tử nói:

- Người hãy dùng ngựa đưa lão độc vật đi làm đại sự của người đi!

Võ Lâm Công Tử lúc đó không còn giữ lại chút gì bản lĩnh cao ngạo trước đây nữa, đưa mắt nhìn Đường đại tiểu thư rồi quay sang Lộ Vân Phi, thở dài một tiếng sau đó ôm quyền nói:

- Lão phu nhân, biểu muội, Lộ huynh và các vị bằng hữu! Tại hạ xin cáo từ!

Nói xong cấp Xà Vương Lôi Vô Kỵ lên đi tới tháo cương con ngựa trước đây Lộ Vân Phi từng cưỡi, đặt lão độc vật trước yên rồi nhảy lên lưng ngựa, không nói thêm tiếng nào trầm mặc quay ngựa phóng đi. Lộ Vân Phi lòng đầy nghi hoặc, cảm thấy hành động của Võ Lâm Công Tử rất khác thường nhưng không hỏi.

Đường đại lão lão khoát tay ra lệnh:

- Mọi việc hãy quay về điểm sẽ nói. Tất cả lên xe!

Mọi người theo lệnh, vẫn do Khâu Tử Dục làm phu xe, quay một vòng nhỏ trên thảo nguyên rồi quay về đường cũ.

oOo

Tuy đã khuya nhưng trong hậu sảnh Đường gia lão điểm vẫn còn sáng đèn. Trong sảnh chỉ có Đường đại lão lão và Lộ Vân Phi ngồi uống trà nói chuyện. Đường đại lão lão nhấp một ngụm trà rồi nhìn sâu vào mắt Lộ Vân Phi hỏi:

- Lộ tiêu đầu, người không trách chúng ta vừa rồi không cho người biết rõ mọi chuyện trước khi nhận tiêu khởi hành chứ?

Lộ Vân Phi nghĩ thầm:

- Mình buộc phải dấu thân phận đến giúp Đường gia nên mới làm người bán mạng, thế mà Đường đại lão lão và Đường đại tiểu thư tin tưởng giao sứ mạng trọng đại của Đường gia cho mình, lại còn thi ân cứu Đình Triệu Hùng nữa, đâu thể oán trách được? Hơn nữa việc giữ bí mật chỉ là nhất thời, vì quả thật nếu mình biết trước sự việc thì chuyện xảy ra hôm trước sẽ không có kết cục thuận lợi như thế ... Nghĩ vậy liền lắc đầu đáp:

- Vãn bối không trách!

Đường đại lão lão nhấp ngụm trà nữa, rồi trầm ngâm một lúc lại nói:

- Lộ Vân Phi, lão thân hiểu người có nỗi ẩn tình trong lòng. Trước đây khi người mới đến bến điểm, lão thân đã nhìn ra người có võ công cao cường, bản tính khí khái

đó là hai điều rất cần thiết đối với bốn điểm. Tuy vậy người cũng hiểu rằng lão thân chưa thể tin người đúng không?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Dạ! Nhưng văn bố cũng không trách.

Đường đại lão lão hỏi tiếp:

- Người biết nguyên nhân vì sao chứ?

Lộ Vân Phi áp ứng:

- Chỉ vì.... chỉ vì văn bố!

Đường đại lão lão cười hiền từ ngắt lời:

- Thôi được bây giờ chúng ta có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau được chứ?

Lộ Vân Phi cúi đầu không đáp. Đường đại lão lão thở dài nói:

- Ài! lão đã già rồi, thật tình chỉ vì một chút tâm nguyện mà phải tái khai trương Đường gia lão điểm này thôi. Mấy ngày qua xác định người là một thiếu niên tài trí và chí tình chí nghĩa, lão thân thậm tin rằng người chính là người mà trời sai đến giúp lão thân hoàn thành tâm nguyện.

Lộ Vân Phi nghĩ thầm:

- Lão lão, chẳng phải là trời giúp đâu, chính là do đức độ của lão lão ngày xưa đó!

Đường đại lão lão nói tiếp:

- Vân Phi, lão thân sẽ không hỏi mục đích thật sự của người đến đây làm gì, chỉ muốn biết lai lịch sư thừa của người thôi.

Lộ Vân Phi áp ứng:

- Lão lão !

Đường đại lão lão nghiêm giọng:

- Chúng ta biết người là Kim Bài Sát Thủ, hơn nữa lão thân còn nhìn ra hôm trước đối địch với người của Bàn Long Sơn Trang, người có dùng một chiêu Lôi Thần Bích Lịch kiếm. Chẳng lẽ người có quan hệ thế nào với Ma Âm Kiếm Vương?

Lộ Vân Phi nghe tới đó thì rúng động toàn thân. Bấy giờ thì chàng không thể tiếp tục giấu giếm được nữa, liền nói:

- Lão phu nhân, văn bố lỡ thất lễ, xin lão phu nhân mở lượng hải hà ...

Đường đại lão lão gật đầu.

Lộ Vân Phi tiếp lời:

- Văn bố tới đây là làm theo di mệnh của nghĩa phụ.

Đường đại lão lão nhíu mày hỏi:

- Nghĩa phụ người là ai?

- Nghĩa phụ của văn bố là La Chí Viễn!

Đường đại lão lão kêu lên:

- La Chí Viễn? Chẳng phải Viễn nhi đã chết trong vụ Huyết yến hai năm trước rồi sao?

Lộ Vân Phi chớp chớp mắt, râu giọng nói:

- Dạ!

Đường đại lão lão thở dài nói:

- Ài ! Nghĩa phụ người được lão thân nuôi dưỡng từ nhỏ đến khi khôn lớn. Năm mười chín tuổi vì chưa hiểu chuyện đời, có lần thất ý với cha của Du Bình nên bỏ đi, rồi từ đó không về nữa. Lão thân rất thương tâm, không ngờ Viễn nhi thu nhận người làm nghĩa tử và di mệnh cho người về đây báo phục ân nuôi dạy xưa kia.

Lộ Vân Phi nói:

- Hồi nhỏ vẫn bối cũng là một cô nhi lang bạt khắp nơi như nghĩa phụ trước đây. Khi vẫn bối mười hai tuổi may gặp nghĩa phụ thu nhận về nuôi dạy rồi còn truyền thụ võ công cho. Trước khi chết, nghĩa phụ dặn vẫn bối về đây báo đáp ơn sâu nghĩa nặng ngày xưa. Nhưng vì còn một trọng trách chưa hoàn thành nên phải giả làm người bán mạng để giữ kín thân phận ...

Đường đại lão lão cười hỏi:

- Trọng trách của người là thay Viễn nhi phục thù đúng không?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Dạ!

- Việc thế nào rồi?

- Một năm nay vẫn bối đã theo danh sách những kẻ đứng ra tổ chức Huyết yến trừng trị, nhưng chủ hung là Quan Ngoại Nhất Bá Bốc Đại Khánh, thực tế đó là cuộc mưu sát những nhân vật danh tiếng của võ lâm trung nguyên không chịu thân phục Bốc Đại Khánh và kẻ đứng sau hậu trường của hắn.

- Theo lời đồn thì cả Bàn Long Sơn Trang cũng ngấm ngấm tham gia vào vụ này.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Vẫn bối cũng biết thế nên đang tìm bằng chứng...

Đường đại lão lão trầm ngâm nói:

- Bàn Long Sơn Trang thế lực rất lớn, theo lão nhân biết thì chẳng những thực lực chúng vô cùng hùng hậu mà đằng sau còn có rất nhiều thế lực ngấm ngấm giúp đỡ với dã tâm đồ bá võ lâm. Theo lão thân, người muốn tìm được bằng chứng và đối phó với Bàn Long Sơn Trang thì trước hết phải liên kết với thân nhân và bằng hữu những cao thủ bị sát hại trong Huyết yến để tập hợp lực lượng mới được...

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Vẫn bối xin làm theo lời dạy của lão phu nhân. Đường đại lão lão chợt hỏi:

- Giang hồ truyền ngôn rằng nghĩa phụ người bị giết, còn mất luôn cả pho bí kiếp võ học Ma Âm Kiếm pháp, đúng không?

Lộ Vân Phi ngớ người hỏi:

- Có chuyện đó sao? Văn bối không biết!

Đường đại lão lão cũng hết sức ngạc nhiên:

- Người không biết pho bí kiếp võ học mà toàn võ lâm ai cũng ao ước đó?

- Quả tình văn bối không biết ...

- Vậy người học võ nghệ thế nào?

- Gia phụ trực tiếp truyền thụ

Đường đại lão lão trầm ngâm nói:

- La Chí Viễn là truyền nhân duy nhất của Ma Âm Kiếm Vương. Như vậy hiện tại chỉ còn người là người cuối cùng biết kiếm pháp tinh diệu bậc nhất đó. Ma Âm Kiếm Vương ba bốn mươi năm trước là thiên hạ đệ nhất kiếm, tiếp đến là Trung Nguyên Kiếm Tiên cũng là nhân vật đệ nhất trung nguyên, bọn chủ mưu tổ chức Huyết yển nhằm hai mục đích, một là sát hại tất cả những cao thủ võ lâm không phục tùng chúng, hai là chiếm đoạt pho bí kiếp võ học này. Nhưng theo lão thân thì có một điều mà chúng chưa làm được.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Điều gì?

Đường đại lão lão ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Điều này thì trên giang hồ nhiều người biết. Ma Âm Kiếm Vương là thiên hạ đệ nhất kiếm, tuy nghĩa phụ người kiếm thuật không kém nhưng còn thiếu một điều kiện thiết yếu nhất mới trở thành vô địch.

Lộ Vân Phi im lặng chờ nghe tiếp. Một lúc, Đường đại lão lão chợt hỏi:

- Người từng nghe nói đến Ma Âm Kiếm không?

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Văn bối chưa hề nghe nói. Đường đại lão lão cười nói:

- Ma Âm Kiếm thì nhiều người biết. Nhưng hiện ở đâu thì chỉ e trên giang hồ hiện tại chỉ có hai người biết thôi. Lộ Vân Phi buộc miệng hỏi:

- Lão phu nhân! Ai vậy?

- Lão thân và một người nữa tên là Phượng Cẩm Nương Tử!

Lộ Vân Phi hỏi:

- Phượng Cẩm Nương Tử? Đó có phải là nương tử của Ma Âm Kiếm Vương không?

- Không sai

- Nhưng vị tổ mẫu đó ẩn tích giang hồ lâu rồi mà.

Đường đại lão lão gật đầu:

- Đúng thế! Hai mươi năm trước, Ma Âm Kiếm Vương tạ thế thì Phượng Cẩm Nương Tử cũng ẩn tích giang hồ, mang theo Ma Âm Kiếm, có lẽ chỉ một mình lão thân là biết chuyện này và Phượng Cẩm Nương Tử hiện ở đâu.

Lộ Vân Phi buột miệng:

- Ở đâu? Đường đại lão lão cười nói:

- Đừng vội! Chuyện đó để sau. Lão thân thấy chuyện người tìm chủ mưu vụ huyết án năm xưa như vậy là có manh mối...

Lộ Vân Phi hỏi:

- Lão phu nhân định nói về Ma Âm Kiếm? Đường đại lão lão lắc đầu:

- Không phải thế. Chỉ vì chuyện Ma Âm Kiếm chỉ một mình lão thân biết thôi. Manh mối là hung thủ đã chiếm đoạt được Ma Âm Kiếm Pháp tất hiện thân.

Lộ Vân Phi hiểu ra nói:

- Vãn bối hiểu rồi. Trước sau gì thì Ma Âm Kiếm Pháp cũng bị bại lộ.

Đường đại lão lão gật đầu:

- Chính thế!

Lộ Vân Phi thấy Đường đại lão lão hồi lâu không nói gì thêm liền hỏi:

- Lão phu nhân chuyển tiêu vừa rồi vì sao Võ Lâm Công Tử cũng biết Xà Vương Lôi Vô Kỵ ...

Đường đại lão lão đáp:

- À! Cũng trong vụ Huyết yển hai năm trước Tào Thế Vũ biết được một bí mật là ở phủ thượng thư có một bảo vật. Đó là bầy viên Hắc trăn châu có thể trị được bách độc. Hắc trăn sai một tên thủ hạ tâm phúc là Điền Vĩnh Ân đầu nhập vào phủ thượng thư mưu đoạt bảo vật đó. Điền Vĩnh Ân lấy được hắc trăn châu nhưng chiếm làm của riêng, không đưa cho Tào Thế Vũ, lão độc vật Xà Vương Lôi Vô Kỵ biết chuyện này đã giết Điền Vĩnh Ân cướp lấy Hắc trăn châu. Phụ thân của Võ Lâm Công Tử bấy giờ là tổng quản ở phủ thượng thư, nhân vì bảo vật bị mất trộm nên phải chịu ô danh. Tuy quan trọng thư không truy cứu nhưng về sau vì uất ức quá sinh bệnh mà chết... Võ Lâm Công Tử phát thệ nhất quyết tra cứu vụ án ngày xưa, tới Bàn Long Sơn Trang thăm dò tin tức về Điền Vĩnh Ân, sau đó tình cờ mà phát hiện ra mối quan hệ giữa tên này với Xà Vương Lôi Vô Kỵ. Qua thời gian bí mật điều tra, Võ Lâm Công Tử bắt được Xà Vương Lôi Vô Kỵ, trên đường đi lấy bảo vật thì Xà Vương Lôi Vô Kỵ trốn mất nên tiếp tục truy tìm. Sau đó hắn biết được chuyện Điền Vĩnh Ân tới bốn điểm câu được bảo hộ nhân đầu tiêu, phán đoán rằng đó chính là Xà Vương Lôi Vô Kỵ giả trang, Võ Lâm Công Tử mới vạch kế hoạch hành động.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Vì sao Xà Vương Lôi Vô Kỵ lại quyết định tìm đến bốn điểm yêu cầu bảo hộ nhân đầu tiêu?

Đường đại lão lão cười:

- Người tính không bằng trời tính. Cho dù có giảo hoạt bao nhiêu rồi cũng có lúc thất sách. Hăm tìm đến Đường gia lão điểm đầu tiêu để tránh Võ Lâm Công Tử và Bàn Long Sơn Trang vây bắt và trên thực tế là ngày càng ráo riết. Dọc đường hắn thấy tình thế bất ổn nên thay đổi kế hoạch, trong tiểu điểm đã giết tên hắc y hán tử mất cú do

thám của Bàn Long Sơn Trang rồi chạy trốn làm chúng ta tưởng lầm là bị cướp tiêu. Lộ Vân Phi bấy giờ mới hiểu ra và gật đầu nói:

- Nguyên là thế.

Đường đại lão lão chột nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Nhân chuyện này, những bí ẩn về vụ án Huyết yến năm xưa lộ rõ thêm chút ít. Vân Phi! Người có chịu vì công án đó mà xuất lực không?

Lộ Vân Phi khẳng khái gật đầu:

- Nhất định vãn bối sẽ dốc tận tâm tận lực.

Chàng chột ngập ngừng thêm:

- Nhưng vãn bối có một đề nghị mạo muội thỉnh cầu.

- Kiến nghị gì?

Lộ Vân Phi cố lấy can đảm:

- Xin hãy kết thúc chuyện làm ăn của Đường gia lão điếm.

Đường đại lão lão biến sắc hỏi:

- Vì lý do gì?

Lộ Vân Phi nhẹ giọng nói:

- Vãn bối thấy rằng lão phu nhân nên nghỉ ngơi hưởng phúc. Về vụ Huyết án năm xưa hãy giao phó hết cho chúng vãn bối!

- À!

Đường đại lão lão cảm động nhìn thiếu niên nhưng không trả lời ngay. Trầm ngâm một lúc, bà bỗng thay đổi đề tài, đột ngột hỏi:

- Vân Phi, người có yêu Du Bình không?

Lộ Vân Phi hết sức bất ngờ đáp:

- Việc này... vãn bối... Đường đại lão lão giục:

- Nói đi! Ta sẽ thay người làm chủ việc này. Lộ Vân Phi nghĩ ngợi một lát rồi quả quyết trả lời:

- Mọi việc vãn bối đều mong muốn lão phu nhân đứng làm chủ. Nhưng chỉ muốn thỉnh cầu lão phu nhân một việc.

- Người cứ nói!

- Xin lão lão thư thả cho vãn bối trong thời gian ba năm.

Đường đại lão lão nhíu mày hỏi:

- Sao phải thế?

Lộ Vân Phi đáp:

- Vãn bối muốn làm hết trách nhiệm của một võ sĩ đối với võ lâm.

Đường đại lão lão hỏi tiếp:

- Người sẽ cùng hành khứ với Du Bình chứ?

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Không! Chỉ một mình vãn bối thôi. Đại tiểu thư phải ở lại bên lão lão để tiện chăm sóc hậu hạ.

Đường đại lão lão cười nói:

- Được! Ta chấp nhận. Nhưng sau này trên giang hồ người phải đặc biệt cẩn thận, nên nhớ từ nay người không chỉ vì bản thân người mà cho cả Du Bình nữa. Và tốt nhất người nên liên lạc với thân nhân của những người bị hại trong vụ Huyết yến năm xưa và sư môn, thân hữu để đồng tâm hiệp lực phục thù thì mới bảo đảm chắc thắng hơn.

Lộ Vân Phi cảm kích gật đầu:

- Xin đa tạ lão lão! Vãn bối sẽ thực hiện lời dạy bảo đó.

oOo